

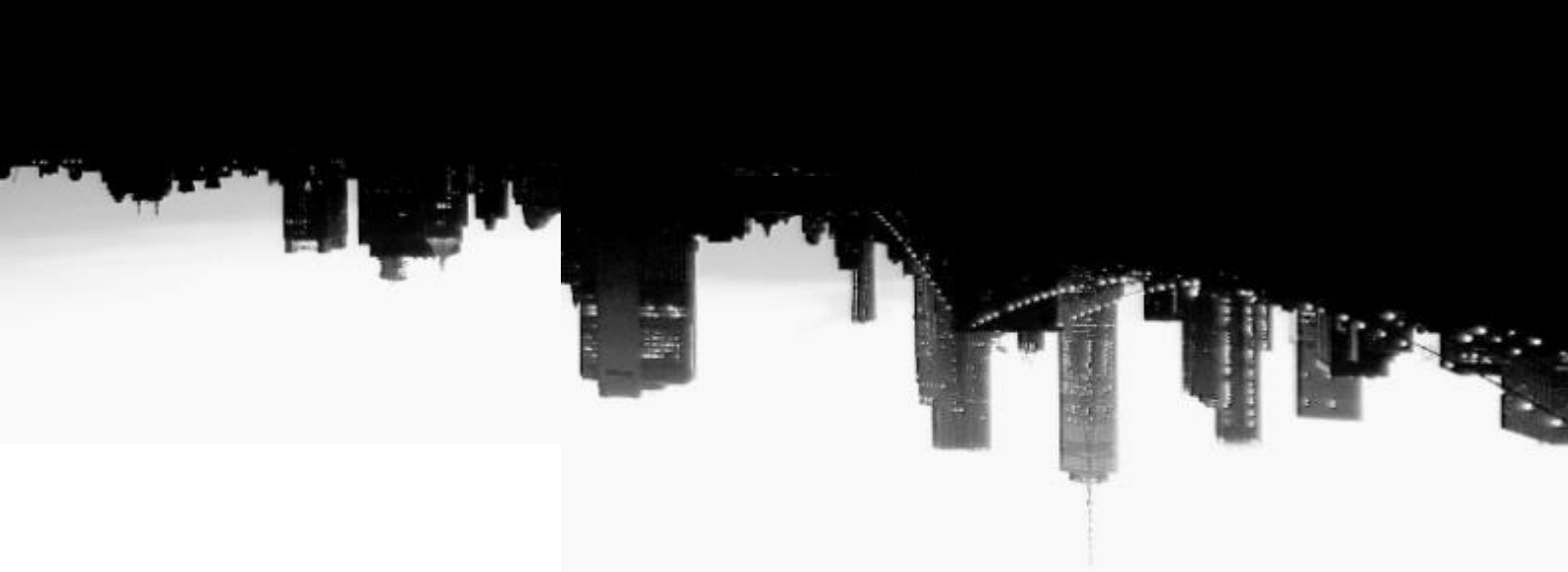

**Metoderapport
Skup 2020**

Forfulgt

11. januar 2021

Innsendere

Elise Rønningen	97465252	elise.ronningen@adresseavisen.no
Toini Thanem	98461044	toini.thanem@adresseavisen.no
Therese Alice Sanne	47070167	therese.alice.sanne@adresseavisen.no
Jonas Nilsson	95227223	jonas.nilsson@adresseavisen.no
Jonas Alsaker Vikan		

Takk til:

Kjell-Ivar Myhr, Ann-Inger Borstad, Erlend Hansen Juvik, Kirsti Husby, Runa Sandvik, Igor Ostrovsky, Mia Landsem.

Innhold

1 Innledning	4
2 Kartlegging	5
2.1 Stalkerens brukernavn	5
2.2 Kvinnene	5
2.3 Dokumentasjon	6
2.4 Innsynet	7
2.5 Finne fornærmede	8
2.6 Stedsdata	8
2.7 Finne Christopher	9
2.8 Nettsøkene	9
3 Følge sporene	11
3.1 Kildearbeid	11
3.2 Turen dit	12
3.3 Bildeanalysene	12
4 Etikk	13
4.1 Integritet	13
4.2 Bildebruk	13
4.3 Identifisering	14
4.4 Bruk av meldinger	14
4.5 Kildekritikk	14
5 utfordringer	15
5.1 Utsettelse	15

5.2 Kvinnene trakk seg.....	15
5.3 Jobben med å få samtidig imøtegåelse.....	16
6 Konsekvens	17
6.1 Flere ofre	17
6.2 Anmeldelser	17
6.3 Facebooks aksjon	17
6.4 Nok en henleggelse.....	18
VEDLEGG.....	19
Publiserte saker	19

Innledning

I februar fikk Adresseavisen en e-post fra Andrea Dahl Naalsund. Hun hadde i flere år blitt trakassert av en ukjent person på sosiale medier. Meldingene kom hver dag, hver time og hvert minutt. Da hun ringte politiet for å anmelde, fikk hun beskjed om å blokke og slette brukeren.

Så enkelt var det ikke.

Stalking har blitt en kjent problemstilling de siste årene. For to år siden rullet en stor sak fra Trondheim i Høyesterett. Den omhandlet skjult stalking. Når en person sitter utenfor vinduet ditt, banker på døra di eller følger deg ned gata, er det enkelt å bli redd. Det er noe de fleste kan relatere seg til.

Det er derimot vanskeligere å forestille seg hvor ubehagelig stalking kan være på sosiale medier. Ingen banker på døra eller sitter foran vinduet, men det kan oppleves slik for enkelte. Du får tilsendt bilder av deg selv du ikke visste lå på nett, intime bilder og andre meldinger du aldri har spurt om. Til alle døgnets tider.

I en nyhetssak i februar skrev Adresseavisen om Dahl Naalsund og en annen anonym kvinne. De visste hvem hverandre var, men var ikke gode venninner. De hadde derimot en ting til felles. De ble begge stalket av en ukjent mann som kalte seg Christopher.

Etter publisering slo det oss. De fortalte om andre venninner som også opplevde dette, og det kunne ikke bare være de to som ble stalket av Christopher.

Andrea Dahl Naalsund hadde en stalker. En person som fulgte henne på alle mulige kanaler på sosiale medier. Han hadde mobilnummer, adressen hennes og e-posten hennes. Han ringte henne, sendte meldinger, bilder og videoer hver eneste dag. Ifølge henne var det ingen som kunne hjelpe.

Vi bestemte oss derfor for å kartlegge om det var flere kvinner i Trøndelag som hadde opplevd stalkeren, og eventuelt hvor mange det var. Spesielt to spørsmål ønsket vi ha svar på var: hvem er Christopher og hvorfor ble han aldri stoppet?

Kartlegging

2.1 Stalkerens brukernavn

Gjennom tipset fra Andrea Dahl Naalsund fikk Adresseavisen flere brukernavn som Christopher hadde brukt gjennom årene. Enkelte av brukernavnene var fornavnet i kombinasjon med tall, andre var «Daddydick» og «Hornydaddy» og lignende. Årsaken til at vi kunne knytte disse profilene til samme person, var at han snakket om samtaler han hadde hatt med kvinnene tidligere. Flere av bildene han sendte hadde også likhetstrekk.

Vi la brukernavnene vi hadde inn i et Excel-dokument, slik at vi kunne få en viss oversikt over hvor mange han hadde. Gjennom kildemøtene med flere av kvinnene vi kontaktet, fant vi til sammen 80 brukernavn på Instagram, 40 på Snapchat, og rundt 10 profiler på Facebook. Alle hadde kontaktet kvinnene Adresseavisen har snakket med.

Her kartla vi antall innlegg, stories, følgere og hvor mange han fulgte på hver enkelt bruker. Alt vi kom over ble lagret i mapper, slik at vi ved senere tidspunkt hadde tilgang til det han hadde publisert på sosiale medier.

Selv om vi kun klarte å identifisere 80 brukernavn på Instagram, mente flere av kvinnene at de hadde blitt kontaktet av flere hundre profiler de siste årene. Alle tilknyttet Christopher. Vi hadde derfor stor grunn til å tro at han hadde flere profiler enn de vi kartla.

Siden Christopher opererte på sosiale medier, måtte vi kartlegge digitale spor. Vi lagret all informasjon vi fant om ham, enten via kilder som hadde stilt ham private spørsmål eller fra det han selv hadde skrevet på sine profiler.

Flere ting gikk igjen. Han oppga på flere profiler at han bodde i Queens og at han var mellom 18 og 20 år. Vi kom over to etternavn i materialet. Ett fikk vi raskt avklart var falskt da det hadde bokstaven «Å» i seg, og ingen med det etternavnet stemte med de andre opplysningene vi hadde om hvem Christopher var. På to av profilene hadde han også skrevet en fødselsdato.

2.2 Kvinnene

For å kartlegge kvinnene i Trøndelag som kan ha blitt stalket av Christopher, hentet vi ut alle brukernavnene han fulgte på en tilfeldig profil. Vi fjernet alle brukernavn som ikke var i bruk, eller som muligens ikke var ekte personer.

Til slutt satt vi på et materiale av 180 profiler. Dette var kvinner fra Oslo, Bergen, Stavanger, Ålesund, Tromsø, Trondheim og flere andre byer i Norge. Vårt mål var å finne de som bodde i Trøndelag, og vi måtte derfor kartlegge hver av de 180 kvinnene bak profilene.

Ved hjelp av skattelister, Facebook-profiler, nettsøk og Instagram-biografiene fikk vi alder, bosted og hvor mange Christopher-profiler som fulgte hver enkelt.

Kvinnene var fra 17 til 25 år gamle. Stalkeren fulgte venninner, hele fotballag eller russegrupper.

Instagram har funksjoner som skal unngå folk å aktivt søke, følge eller stalke mange personer samtidig. Da vi holdt på med kartleggingen ble vi på flere tidspunkt blokkert fra å søke på kvinnenes profiler. For hver gang vi ble blokkert måtte vi vente 24 timer før vi kunne gjenta søket. Etter flere runder hadde vi til slutt en oversikt over totalt 50 trønderske kvinner.

Vi kontaktet derfor samtlige av de trønderske kvinnene via sosiale medier, og fikk svar av alle. Vi spurte om de hadde blitt kontaktet av Christopher, og eventuelt hvor hyppig den kontakten hadde vært. Totalt var det 30 av de 50 som beskrev kontakten som mye og ubehagelig.

Slik kom vi i kontakt med Dinah Småvik og Malin Vanderås, som er med i hovedsaken.

2.3 Dokumentasjon

Samtlige av de 30 kvinnene Adresseavisen snakket med hadde skjermbilder tilgjengelige. Mye var blokkerte kontakter, brukernavn som fremdeles fulgte dem eller kommentarer på bilder. Noen av dem hadde uåpnede meldinger, som de valgte å åpne for å sende over som dokumentasjon.

Noen av dem viste til alvorlige trusler og trusler av litt mindre alvorlighetsgrad. Fåtallet hadde mottatt dette, men alle viste til et enormt omfang av meldinger.

Mange av dem hadde også opplevd dette over år, og det første tilfellet vi kunne dokumentere var «Kine» sommeren 2017. Hun var én av kvinnene i materialet av de 30 trønderske kvinnene. Hennes historie skulle vise seg å dukke opp senere i kartleggingen.

Til slutt hadde vi et enormt materiale av brukernavn, informasjon som kvinnene hadde fått ut av ham, nakenbilder og meldinger. Noen hadde også fått bilder av det som angivelig var mannens ansikt.

Mye av informasjonen de ulike kvinnene satt på hadde likhetstrekk. Blant opplysningene vi hadde fått om Christopher var det en fødselsdato, et område i New York hvor han angivelig bodde, og to mulige etternavn.

2.4 Innsynet

Gjennom kildearbeidet fikk vi et tips om en henlagt anmeldelse fra Trøndelag politidistrikt. Den hadde flere likhetstrekk med stalkeren vi jobbet med. Her var det snakk om flere brukere på sosiale medier som sendte dickpics og meldinger hver dag. Alle fra angivelig samme person, og mange av meldingene inneholdt alvorlige trusler. Fornærmede mente gjerningspersonen het Christopher og bodde i USA.

Vi fikk også navnet på påtaleansvarlig. Dette var i mars, og på grunn av koronasituasjonen var det ikke mulig å møte politiet på en forsvarlig måte på dette tidspunktet. Gjennom flere telefonsamtaler og e-poster forsøkte vi å få politiet til å utveksle kontaktinformasjon til fornærmede i saken, slik at hun kunne ta en vurdering om hun ville kontakte oss tilbake.

Politiet var nølende, og vi sendte blant annet en henvisning til Offentlighetsloven § 13, Fylkesmannen i Opplands behandling av en klage fra Totens Blad fra 2011, og hvorfor det var viktig med innsyn når personer rammes av en relativ ny form for digital kriminalitet.

«Kriminalitetsformen som beskrives i denne saken er svært integritetskrenkende og det at pressen bidrar til å belyse området kan gjøre det enklere for samfunnet å hjelpe enkeltpersonene som rammes av en relativt ny form for digital kriminalitet. Fokus på slike felt vil/kan også gjør det lettere for politiet å få flere anmeldelser, som har vært uttalt i lignende saker som for eksempel "Jakten på Max"».

I svaret fra påtaleansvarlig skriver hun blant annet:

«I saken som du viser til må det legges vekt på at den ble henlagt for over to år siden, at politiet ikke har hatt kontakt med den fornærmede siden henleggelsen, og at vi ikke har kjennskap til hvordan saken har påvirket fornærmede. Det skal sies at de meldingene som ble anmeldt til dels var av grov karakter, med trusler om både vold og voldtekt av fornærmede og nær familie. Det kan ikke sees bort ifra at de var svært belastende for fornærmede å motta, og at en henvendelse fra politiet eller media vedrørende saken vil "rippe opp" i gamle minner.»

Vi mente argumentasjonen fra politiet var for dårlig, og at en henvendelse til kvinnen mest sannsynlig ikke ville være så belastende som politiet la fram, da vi ønsket å finne ut hvem som sto bak truslene.

Siden vi ikke nådde frem med forespørselen om kontakt med fornærmede, valgte vi å søke innsyn i etterforskningsdokumentene til den henlagte etterforskningen.

Nok en gang argumenterte vi med viktigheten med innsyn i ny form for digital kriminalitet, redegjorde for prosjektet, hvor mange fornærmede vi hadde avdekket og hvordan etterforskningsdokumentene kunne belyse problemstillingen.

Vi viste til Justisdepartementets kommentar til forslag om ny politiregisterlov hvor de blant annet argumenterer for hvorfor media skal få innsyn i avsluttede saker slik: *«Et annet eksempel er der hvor media ønsker å belyse mer generelle problemstillinger og i den sammenheng vil bruke et utvalg av avsluttede saker som illustrasjon».*

For å illustrere viktigheten med innsynet viste vi blant annet til Riksadvokatens avgjørelse om å gi Adresseavisen innsyn i den henlagte Økokrim-saken mot Ap-politiker Rune Olsø.

Etter litt over én måned, får vi en telefon fra samme påtaleansvarlig som tidligere ikke ønsket å videreformidle kontakt med fornærmede. Hun opplyste da at politiet hadde innvilget begjæringen om innsyn i samtlige etterforskningsdokumenter. I tillegg ville påtaleansvarlig være tilgjengelig til intervju, hvis det skulle være aktuelt.

Vi fikk innsyn i samtlige 54 sider etterforskningsmateriale, men vi hadde fremdeles ikke fornærmede.

2.5 Finne fornærmede

Vi gikk derfor til kvinnene vi allerede hadde kontaktet på sosial medier, for å sjekke om de kjente til noen som hadde anmeldt. Ingen av de vi kontaktet hadde anmeldt selv, men én av dem hadde en venninne som hadde vært i kontakt med politiet. Vi kontaktet vedkommende, og dette var samme kvinne fra den henlagte politietterforskningen.

Julie Mariell Meyer hadde anmeldt en person som kalte seg Christopher i 2017. Nå hadde vi både etterforskningsdokumentene og fornærmede.

I etterforskningsdokumentene lå det også et vitneavhør. Vitnet var venninnen til Meyer, «Kine», som etter Adresseavisens kartlegginger fikk den første meldingen av de trønderske kvinnene.

2.6 Stedsdata

I etterforskningsdokumentene hadde politiet bedt Snapchat om bakgrunnsdata fra totalt 33 brukere. Alle disse var knyttet til Christopher, og hadde kontaktet Meyer i tiden før hun anmeldte. Tilbake fikk politiet data på fire av brukernavnene. Blant annet fire ulike IP-adresser, fire ulike e-postadresser og fire ulike fødselsdatoer.

I tillegg hadde de fått fire helt like bredde- og lengdegradskoordinater.

E-postadressene og fødselsdatoene la vi inn i dokumentet med de andre opplysningene vi hadde på Christopher. Det var enkelt å se at disse ikke var reelle, da e-postadressene ikke hadde forståelige ord og fødselsdatoene sa at han var alt mellom 20 og 80 år gammel.

IP-adressene søkte vi på hos flere ulike nettsider som finner lokasjonen. Ingen av disse ledet oss videre i saken.

Bredde- og lengdegradskoordinatene var derimot noe av det mest interessante vi fikk fra etterforskningsdokumentene. Alle de andre opplysningene var ulike, disse derimot var like. Også her kjørte vi koordinatene i ulike søkemotorer på nett. Blant annet Google Maps, Latlong.net og Mapcoordinates.net. Alle søkene pekte til et nabolag i New York.

I samme periode hadde Andrea Dahl Naalsund kommet i kontakt med en dataekspert som fikk ut stedsdata til én av brukerne hun mottok Snapchat-meldinger fra. I tillegg hadde hun ved flere anledninger tatt skjermbilder av brukeren i kartet på Snapchat.

Stedsdataene fra Snapchat-meldingen samstemte med hvor brukeren sto i kartet. De pekte til en murbygning i samme nabolag som koordinatene fra etterforskningsdokumentene.

2.7 Finne Christopher

Vi hadde nå koordinater fra etterforskningsmaterialet, skjermbilder av Snapchat-brukeren i kartet, stedsdata fra en Snapchat-melding og informasjon han selv hadde oppgitt til kvinnene. Alt dette pekte mot murbygningen i Queens.

Det var rundt 90 leiligheter i bygningen. Vi begynte systematisk å gå gjennom hvert navn som var registrert i White pages, telefonkatalogen i USA, på hver leilighet.

Flere var ikke registrert med boende, og de regnet vi som utleieleiligheter eller ikke bebodd. Etter å ha gjennomgått alle, var det kun én leilighet som skilte seg ut og var interessant.

Ingen på den aktuelle adressen het Christopher. Fra innhenting av informasjon fra de ulike kvinnene hadde vi fått to etternavn. To personer med ett av disse etternavnene var registrert i murbygningen. De skulle vise seg å være nøkkelen til å finne ut hvem Christopher er.

2.8 Nettsøkene

Ved hjelp av White pages fikk vi navn på to personer som muligens hadde en relasjon til stalkeren, etter å ha funnet etternavnet på adressen. Telefonkatalogen kunne ikke gi oss mer informasjon enn ett par telefonnummer som vi noterte i dokumentet vi allerede hadde.

Vi søkte på Christopher og etternavnene i alle mulige sosiale medier og Google, uten å finne noe nevneverdig. Sett bort fra alle profilene han brukte for å stalke kvinnene, var han et spøkelse i sosiale medier. Vi skiftet derfor retning, og rettet søkelyset på det vi trodde var foreldrene.

I murbygningen bodde det nemlig to personer med samme etternavn som det angivelig Christopher også hadde. Ved hjelp av amerikanske nettsider for bakgrunnssjekk, fikk vi vite mer om ekteparet.

Nettsiden Infotracer oppga flere telefonnummer og e-postadresser som tilhørte både mannen og kvinnen. På denne siden fant vi også en person som het Christopher på samme adresse. Ekteparets rapport hadde mange opplysninger som var interessante. Personen som het Christopher hadde nesten ingen. Også her var han et spøkelse.

Det som derimot sto i rapporten om Christopher var et telefonnummer som ikke lenger var i bruk, tre e-postadresser og én adresse. E-postadressene var alle fornavnet til det som angivelig var Christophers far. Én av disse ledet videre til en Facebook-profil.

Ved hjelp av søkemotoren Spokeo, som også gjør bakgrunnssjekk i USA, søkte vi etter e-postadressene, telefonnumrene og navnene på de involverte. Denne siden kunne fortelle oss at ekteparet hadde skilt seg for noen år siden og moren bodde nå på en ny adresse. Den oppga mer kontaktinformasjon om de ulike personene, men her fant vi ikke en Christopher med samme etternavn. Siden fortalte derimot at ekteparet hadde minst ett barn som nå var i 20-årene.

Spokeo kunne også finne sosiale medie-profiler koblet til telefonnummer eller e-postadresser. Da vi søkte på e-postadressen vi fant via Infotracer's bakgrunnssjekk av Christopher, fant vi også en Facebook-profil. Denne med samme navn som den angivelige faren til Christopher.

Begge søkemotorene opplyste på sine sider at de finner informasjonen fra offentlige dokumenter og databaser. De bemerker derimot at de ikke dobbeltsjekker informasjonen de deler ut, og at de ikke kan garantere for legitimiteten. Derfor måtte vi følge sporene vi hadde innhentet, for å få informasjonen bekreftet.

Alle opplysningene vi fikk og brukernavnene vi hadde innhentet, kjørte vi gjennom Maltego. Dette er også en programvare for å finne informasjon fra åpne kilder på nett. Tilgangen til Maltego fikk vi ved å kontakte journalist Runa Sandvik, som lenge har jobbet i USA. Hun ga oss videre kontaktinformasjon til Igor Ostrovsky, en privatetterforsker i New York, som tidligere har jobbet med blant annet Ronan Farrow i New York Times.

Ostrovsky hjalp oss med å totalt søke på 169 brukernavn, 26 e-postadresser, åtte telefonnummer og fire IP-adresser som vi hadde samlet inn på Christopher. Her fikk vi avkreftet blant annet flere av e-postadressene og telefonnumrene som ikke tilhørte verken ham eller familien.

Gjennom Maltego fikk vi mer informasjon om mulige familiemedlemmer rundt Christopher, i tillegg dukket den samme adressen vi hadde fra tidligere undersøkelser opp. Ellers var det lite nye opplysninger om stalkeren.

3.1 Kildearbeid

Det vi brukte mest tid på i denne saken, var kildearbeidet. Mange av kvinnene vi kontaktet ønsket å prate med oss om saken, selv om de ikke ønsket å stille til intervju. Slik fikk vi tilgang til mye dokumentasjon og et innblikk i flere av kvinnenenes situasjon.

Christophers netterror var belastende for flere av dem, og det var viktig for oss å trygge kvinnene på at denne saken skulle være gjennomarbeidet.

Ved flere anledninger trakk enkelte av kvinnene sitatene sine. Kildearbeidet ble derfor stor prioritet, og vi møtte, tekstet og ringte dem ofte. Senest to uker før publisering trakk én av kvinnene seg. Vår jobb var ikke å overtale dem til å stille, men hjelpe dem forstå viktigheten i saken.

Til slutt valgte alle de fire kvinnene å stille med fullt navn, bilde og historien sin.

Julie Mariell Meyer, som hadde anmeldt stalkeren i 2017, ble en vesentlig kilde i saken. Hun hadde opplevd de mest graverende truslene og meldingene, ifølge Adresseavisens kartlegging av meldingene til de ulike kvinnene.

Vi ønsket mangfold av kvinner vi i saken. Vi ville vise hvor forskjellig opplevelse de hadde av Christopher. Psykolog Svein Øverland sa til Adresseavisen at stalkere ofte trenger ulike ting fra de ulike kvinnene, fordi én person ikke tilfredsstillere alle behovene de har. Dette var noe kartleggingen tydet på at også Christopher hadde behov for, og vi ønsket å illustrere dette med kvinnenenes historier.

Dinah Småvik og Malin Vanderås var to vi kontaktet i kartleggingsfasen. Meyer ble kontaktet på grunn av anmeldelsen. Andrea Dahl Naalsund tipset om saken, hennes del ble jakten på Christopher.

Politiet hadde i begynnelsen av prosjektet en tilbakeholden holdning til å snakke med oss om den henlagte politietterforskningen. Etter flere telefonsamtaler, e-postutvekslinger og innsynet i etterforskningsmaterialet ble det avtalt et møte. Etter dette ble kommunikasjonen mye lettere, og det ble gjort flere intervju.

3.2 Turen dit

Det ordentlige arbeidet med saken startet like etter publisering av nyhetssaken i februar. Allerede i starten av mars hadde vi indikasjoner på at Christopher bodde i murbygningen i Queens. Dahl Naalsund hadde fått geolokasjonen fra dataeksperten og sett ham gjentatte ganger på adressen i kartet på Snapchat.

I samme periode skulle Jonas Nilsson og Jonas Alsaker Vikan, som var med i prosjektet, til New York. De valgte derfor å dra til murbygningen i Queens, for å se om Christopher bodde der.

På ringeklokkene var det ingen navn på de ulike leilighetsnumrene. På dette tidspunktet hadde vi ikke fått innsyn i etterforskningsmaterialet, eller funnet det som angivelig er familiemedlemmene på adressen. Siden vi ikke hadde den eksakte leiligheten til Christopher, valgte vi å dra derfra med kun bilder av bygningen og området.

3.3 Bildeanalysene

Christopher hadde sendt bilder av ansiktet sitt til flere av kvinnene. Alle disse så ut til å være samme person, enkelte med noen års mellomrom. Vi kjørte bildesøk i både Google og TinEye, uten at det kom opp bilder som lignet.

Han hadde også sendt video der han snakket direkte til én av kvinnene, og svarte på spørsmålene hennes. Vi konkluderte derfor med at han ikke hadde stjålet bildene og videoene, og at det ikke dreide seg om et identitetstyveri. Dette var Christophers ansikt.

De fleste bildene og videoene han hadde sendt var av hans eget underliv. Vi så gjennom alle for å finne likhetstrekk, og konkluderte kjapt med at det var samme mann i bildene. Vi så også på bakgrunnen. Et hvitt og svart sengetrekk gikk igjen i flere, i tillegg til et badekar. Der merket vi oss flisene rundt badekaret. En tynn svart fliskant var i flere av bildene.

Vi gikk derfor gjennom totalt fem salgsannonser fra murbygningen i Queens som lå ute på nett. Fire av fem leiligheter hadde akkurat samme fliskant som bildene Christopher hadde sendt.

Én annen kvinne hadde fått bilde av en bil i New York, etter at hun ba om bevis på hvor han bodde. Vi sjekket nummerskiltet, men det ledet ingen vei. Derimot i bakgrunnen av bildet vises et gatenavn. Gaten er bare noen få kvartaler unna murbygningen.

4 Etikk

4.1 Integritet

Det har vært viktig for oss å ha god kontakt med kvinnene i saken, men samtidig ha profesjonell balanse. Flere av disse er unge og var preget av det som har skjedd de siste årene.

De er i tillegg uprofesjonelle kilder, og enkelte ønsket at vi skulle ta på oss nærmest en advokatrolle blant annet overfor politiet. Her ga vi klare retningslinjer til kvinnene, slik at de var klar over vår rolle og hva vår jobb gikk ut på. Kvinnene var informert om dette fra begynnelsen av saken.

Siden vi jobbet med til dels uprofesjonelle kilder, var det viktig for oss å la dem se gjennom produktet før publisering. Vi ønsket å vise at de var sterke kvinner som tok opp kampen mot urett. Da var det også viktig at de følte seg slik.

Vi lot alle kvinnene lese gjennom teksten, og se den digitale presentasjonen før publisering. De andre kildene fikk også sitatsjekk.

4.2 Bildebruk

Etter kildearbeidet hadde vi et stort materiale av intime bilder og videoer som kvinnene hadde mottatt. For å vise omfang og grad av uønskede bilder, og for å illustrere funnene av blant annet flisene i murbygningen, ble det vesentlig å bruke noen av disse bildene og videoene i saken.

For å avgjøre grad av sladding og bruk av bilder, hadde vi flere møter med nyhetsredaktør og sjefredaktør. Vi ønsket å ha med en video der Julie Mariell Meyer så på at Christopher onanerte. Konklusjonen fra møtene ble at video, der bevegelser også illustrerer hva som foregår, trengte mer sladding enn et stillestående bilde.

Vi hadde også flere bilder av mannens ansikt og video der han snakket direkte til én av kvinnene. Vi valgte å ikke bruke disse. Likevel er ett av disse bildene brukt i mosaikken i starten av saken. Den er satt sammen av ulike bilder tatt i forbindelse med saken. Blant annet detaljer fra kvinnene, en båttur til Rissa, bygningen han bor i og et lite utsnitt av et nakenbilde.

Enkelte av kvinnene var opptatt av hvordan de så ut på bildene, og ville derfor se de vi skulle bruke i saken. Dette er ikke noe vi vanligvis gjør, men for å trygge kildene og vise at de ble tatt på alvor, fikk de likevel se portrettene. Vi sendte dem et lite utvalg, og ba dem velge flere av bildene de ønsket å ha med.

4.3 Identifisering

Adresseavisen har generelt strenge retningslinjer for identifisering. Etter vår kartlegging var ikke Christopher dømt, tiltalt eller siktet for noe straffbart tidligere. Verken i USA eller i Norge. Ved slike tilfeller er avisen enda mer forsiktig med identifisering av vedkommende.

Vi valgte derfor kun å identifisere gjerningsmannen med fornavn, og enkelte av brukernavnene hans. Dette for å gi et faktisk innblikk i hvor mange profiler Christopher hadde. Ingen av disse kunne knyttes direkte til personen bak brukerne, hvis man ikke hadde mer informasjon, slik vi satt på.

4.4 Bruk av meldinger

Da vi skulle vurdere både bildebruk og identifisering, ble det også vurdert hvor mye av trussel-meldingene vi skulle vise. Flere av meldingene Julie Mariell Meyer hadde mottatt var av alvorlig karakter, noe også politiet beskrev dem som. Målet med saken var å vise akkurat hvor ubehagelig stalking på nett kan være. Da var det vesentlig å gi leseren opplevelsen av å motta disse meldingene.

For å illustrere dette på en god måte, ga vi leserne varsel mens de leste. Hver gang det kom en ny melding fra Christopher i teksten, fikk også leserne realistiske mobilvarsel. Dette var tilpasset slik at de stemte med varslingene på både Android og iPhone.

På den måten fikk den digitale presentasjonen meldingene til å oppleves ekte og troverdige. Flere lesere kontaktet Adresseavisen i ettertid fordi de trodde noen hacket dem eller at Christopher også hadde begynt å stalke dem, før de etter hvert skjønnte at det var et fortellergrep. Meldingene er også ordrett det kvinnene fikk, med samme bruk av emojis og tegnsetting, som det Christopher brukte. Dette for å fremheve det troverdige.

Omfang ble vesentlig for å gi leseren inntrykket av å bli stalket. Da ble det også vurdert om enkelte meldinger med mye trusler og banneord burde kortes ned eller sladdes. Vi konkluderte derimot med å ha meldingene i sin helhet, for å illustrere omfang og opplevelsen av å bli stalket.

4.5 Kildekritikk

Siden kildene hadde god dokumentasjon på hva de hadde opplevd, var det lite tvil om kildenes troverdighet. Kildekritikken i denne saken måtte vi ha til nettkildene, og opplysningene Christopher selv hadde gitt til kvinnene. Det ble viktig for oss å dobbeltsjekke alle opplysninger, og ikke tro blindt på nettsidene vi fant informasjon fra. All informasjon i saken kom derfor fra flere kilder enn bare én, og ble sjekket opp mot hverandre.

5 Utfordringer

5.1 Utsettelseser

Den ordentlige jobbingen med saken startet etter publisering av nyhetssaken i februar. I en liten periode etter dette jobbet vi med kartleggingen ved siden av daglig nyhetsdekning. Først da vi hadde en god oversikt over antall fornærmede i Trøndelag, valgte vi å gå til lederne for å be om tid til å jobbe mer med Christopher og de nye kvinnene.

I mars stengte Norge ned, og både Toini og jeg (Elise) ble omprioritert til å jobbe med koronarelatert stoff. Fra mars til og med slutten av mai ble saken mer eller mindre satt på vent.

I juni fikk vi noen uker hvor vi kunne jobbe kontinuerlig med saken, men da sommerferieavviklingen kom, ble prosjektet nok en gang satt på vent. Dette gjorde det vanskelig å ha en jevnlig kontakt med kildene, og skapte dårlig flyt i arbeidet med saken. Først i august fikk vi jobbet ut saken helt.

5.2 Kvinnene trakk seg

På grunn av alle utsettelsene ble enkelte av kvinnene vi hadde kontaktet utålmodige. På flere tidspunkt trakk de sitatene, mens noen trakk bare navn og bilde. For den digitale presentasjonen og lesernes nærhet til fornærmede, var det viktig med åpne kilder. Det ble vesentlig å få kvinnene til å stille med både navn og bilde.

Senest to uker før publisering ønsket ikke én av kvinnene å være med i saken likevel. Men ved å være åpen på bildebruk, gjennomgang av tekst og digital presentasjon ble hun mer trygg på arbeidet vi gjorde. I tillegg hadde vi flere møter med dem til alle døgnets tider, for å kunne berolige om at vi fremdeles tok historien deres seriøst.

Kvinnen som trakk seg to uker før, valgte likevel å være med etter en siste gjennomgang av saken.

5.3 Jobben med å få samtidig imøtegåelse

I en slik sak, med så tydelige beskyldninger og alvorlige anklager, hadde Christopher rett på samtidig imøtegåelse. Å få samtidig imøtegåelse fra ham ble derimot ikke enkelt.

Vi forsøkte på flere tidspunkt å ringe telefonnumrene fra kartleggingen. Noen var ute av drift, og ellers var det ingen som tok telefonen. Vi prøvde på kveld, dagtid og tidlig morgen på grunn av tidsforskjellen. Vi ringte også telefonnumrene som skal ha tilhørt familiemedlemmene hans.

Vi kjøpte et amerikansk telefonnummer gjennom Skype. Dette fordi mange ikke tar telefonen når utenlandske telefonnummer ringer, og vi begge hadde norske nummer. Vi fikk heller ikke svar ved å bruke dette nummeret.

Da ingen tok telefonen, sendte vi også melding til alle. Først sendte vi en melding om at vi ønsket å komme i kontakt med Christopher. Da vi heller ikke fikk svar der, sendte vi en ny melding hvor vi opplyste at vi var journalister i Norge og hva Christopher ble beskyldt for å ha gjort. Kun ett telefonnummer svarte på disse meldingene, og påsto at vedkommende ikke hadde noe med saken å gjøre. To uker senere fikk én av kvinnene melding fra det samme telefonnummeret.

I tillegg sendte vi mail til flere av e-postadressene vi hadde, og melding til flere av brukerne på sosiale medier som vi visste Christopher nylig hadde vært aktiv på. Heller ikke der fikk vi svar.

På grunn av svarene fra det ene telefonnummeret og det faktum at kvinnene fikk meldinger fra samme nummer dager etter, kan vi med rimelig sikkerhet si at Christopher har sett påstandene og fått muligheten til samtidig imøtegåelse. Meldingene valgte vi å presentere i sin helhet i saken.

6.1 Flere ofre

Under saken oppfordret vi andre kvinner, som også hadde opplevd Christopher, å ta kontakt med oss. Vi ville se om det var flere kvinner enn de 50 vi allerede visste om.

Totalt fikk vi e-post fra tolv nye kvinner. Disse var mellom 16 og 22 år gamle. Enkelte av dem hadde trodd de var den eneste som ble stalket av Christopher. Da de leste saken, skjønnte de at de ikke var alene likevel.

De fleste av dem hadde derimot flere venninner som også hadde mottatt meldinger fra Christopher. Én av dem hadde funnet totalt 13 av venninnene hennes som han også hadde kontaktet. Ingen av dem var i den tidlige kartleggingen.

Til slutt endte vi opp med totalt 75 trønderske ofre i saken.

6.2 Anmeldelser

Flere av de nye kvinnene hadde ikke tenkt tanken på å anmelde, fordi de trodde de var alene. Da de skjønnte at han gjorde dette mot flere, ville de anmelde likevel. Én av kvinnene sa til Adresseavisen at hun aldri hadde anmeldt hvis det ikke hadde vært for artikkelen. Grunnen var at hun selv ikke tok seg nært av det som skjedde, men hun ville hjelpe de andre som ikke turte å anmelde.

Dette resulterte i at flere av kvinnene anmeldte ham etter Adresseavisens publisering. Vi er kjent med at fire kvinner anmeldte saken etter publisering.

6.3 Facebooks aksjon

Adresseavisen var i kontakt med Facebook og Snapchat i forbindelse med saken. Alt foregikk på deres kanaler, og det ble derfor vesentlig å ha en oppfølgingssak på hva de tenkte om stalkeren og generelt slik oppførsel. Facebook ønsket å lese den første saken, og fikk derfor lenke tilsendt på e-post.

Etter publisering fikk vi en ny e-post fra Facebook. De ville informere om at de hadde tatt kontakt med Trøndelag politidistrikt for å få utlevert brukernavn på Christopher, slik at de kunne fjerne brukerne. I tillegg informerte de om at de hadde «tatt aksjon» mot brukernavnene Adresseavisen hadde identifisert i saken.

Facebook fikk derfor hjelp av politiet i Trøndelag, slik at de kunne fjerne enkelte av brukerne til Christopher. Vi er kjent med at minst 20 av hans brukernavn ble fjernet etter Adresseavisens sak.

6.4 Nok en henleggelse

I en oppfølgingssak etter publisering anbefalte statsadvokaten, påtaleansvarlig jurist og en spesialetterforsker kvinnene som hadde opplevd stalkeren Christopher å anmelde. Fire kvinner tok politiets oppfordring.

Én av dem ble innkalt til avhør, og to dager senere fikk hun en henleggelse i posten. Avhøret varte i to timer, og kvinnen fikk en forståelse av at politiet skulle gjøre noe med ham.

Etter dette følte hun seg ikke forstått og at alt var forgjeves. Politiet argumenterte med at det ikke var nye opplysninger i anmeldelsen som tilsa at det ikke var rimelig grunn for å etterforske saken.

VEDLEGG

Publiserte saker

- 13.08.2020 [Forfulgt](#)
- 13.08.2020 [Followed](#) (oversatt engelsk versjon av førstesak)
- 16.08.2020 [- Det hørtes helt utrolig ut. Han framsto som fullstendig ustoppelig](#)
- 16.08.2020 [Kommentar: Du har nettopp blitt ufrivillig vitne til et overgrep](#)
- 20.08.2020 [Hver åttende kvinne blir stalket: - Det er mye ekkelt der ute som folk ikke forteller om](#)
- 27.08.2020 [Dette kan du gjøre hvis du opplever stalking](#)
- 31.08.2020 [Har opplevd en kraftig økning der de må hjelpe politiet: - Dette er helt uakseptabel oppførsel](#)
- 05.09.2020 [Facebook fikk hjelp av politiet i Trøndelag etter Adressa-avsløring](#)
- 01.10.2020 [Ble anbefalt av politiet å anmelde – saken henlagt etter to dager](#)
- 02.10.2020 [- Får vi en klage, vil vi ta den med aller største alvor](#)